

Fraværende:

A. Chr. Andersen, Finn Christensen, Poul Dalsager, Per Federspiel, From (syg), Knud Hertling, Erhard Jakobsen, Erling Olsen, K. Helveg Petersen, Niels Ravn, Stinus.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Redegørelse af boligministeren.

Boligministeren (Helge Nielsen): Min redegørelse over for folketinget vedrørende forslaget til en dispositionsplan for Vestamager, forslaget til etablering af et Trade Center, det såkaldte Mart, og forslaget til opførelse af Amagerby 3 fremkommer, fordi der i en bred offentlighed er en så udtalt interesse for bebyggelsesforslagene og for fremgangsmåden ved de beslutninger, der skal træffes.

På indeværende tidspunkt har regeringen ikke taget en endelig beslutning, idet der endnu ikke foreligger alle de oplysninger, der er nødvendige til en afgørelse.

I dagspressen har været omtalt forskellige enkeltheder vedrørende den hidtidige planlægning. De har imidlertid gennemgående været løsrevet fra sagens helhed, således at der hos adskillige er tilvejebragt et skævt og ufuldstændigt billede af handlingsforløbet.

Jeg må derfor indlede med at redegøre for baggrunden for den aktuelle Vestamagerproblematik.

Vestamager er jo for store deles vedkommende nyt land. Inddæmningen af Vestamager blev gennemført i årene 1941-45 med hjemmel i en særlig lov fra 1939 om inddæmning af Kalvebod Strand m. v. Det store område udgør sammen med den ubegygede Amager Fælled ca. 15 pct. af Københavns kommunes areal. Staten, Københavns kommune og Københavns havnevesen afholdt udgifterne ved inddæmningen, og det bestemtes i 1939 i en overenskomst mellem parterne, at de store militære skydebanearaler på Amager Fælled skulle flyttes til de inddæmmede arealer. Det inddæmmede område skulle tilhøre staten. Når flytningen var sket, skulle der etableres et sameje om Amager Fælled. Partsfordelingen i

samejet blev fastsat til 45 pct. til staten og 55 pct. til kommunen. Samejet skulle ledes af en bestyrelse på 5 medlemmer med 2 statslige og 3 kommunale repræsentanter.

Kommunen fik således majoriteten i bestyrelsen, men statens interesser blev tilgodeset dels ved en køberet for staten til 20 ha, dels ved en bestemmelse om, at ingen del af samejets arealer kunne overdrages til kommunen til eje eller brug uden tilslutning fra staten.

I 1963 var skydebanernes flytning til det inddæmmede areal tilendebragt, og samejet for Amager Fælled kunne etableres. Ved aftaler mellem stat og kommune blev der i 1963 og 1964 i form af påtegninger på overenskomsten af 1939 bl. a. åbnet mulighed for at udvide samejearealerne til også at omfatte den del af de inddæmmede arealer, der lå i Københavns kommune, når disse arealer til sin tid blev frigjort fra anvendelsen som militært skydeterræn.

Vedtægelsen af loven om inddæmningen i 1939 havde ikke givet anledning til by- eller egnsplanmæssige overvejelser. Men ved indgåelsen af tillægsoverenskomsterne i 1963 og 1964 blev spørgsmålet om en forlods egnsplanmæssig bedømmelse bragt ind i billedet. Man besluttede sig dog til ikke at afvente en sådan tidkrævende egnsplanlægning. Men man blev i stedet enig om i overenskomsten at optage bestemmelser om, at kommunen skulle lade udarbejde en samlet dispositionsplan for bebyggelsen på Vestamager. Det bestemtes tillige, at arealerne ville være at anvende i overensstemmelse med dispositionsplanen. I tillægsoverenskomsten af 1963 står det bl. a. anført:

„Dispositionsplanen, der også må omfatte de vigtigste vejføringer, bør sigte mod, at der snarest kan påbegyndes en boligbebyggelse på en del af arealet. Ved afgørelsen af, hvor bebyggelse skal påbegyndes, må der tages hensyn til trafikale og andre byplanmæssige forhold — hvorunder visse muligheder for ændringer i dispositionsplanen må holdes åbne“.

Som grundlag for udarbejdelsen af dispositionsplanen og de dertil hørende bebyggelsesplaner skulle Københavns kommune udskrive en offentlig konkurrence. Det gjorde kommunen allerede i 1964. Af betingelserne for konkurrencen fremgår det, at man først og fremmest ønskede at få belyst

[Boligministeren.]

mulighederne for at skaffe nye boligområder. Men samtidig blev der lagt op til en vurdering af den bymæssige udnyttelse af de inddæmmede arealer, set i relation til egnsplanlægningen. 1. præmien blev tildelt et projekt, der foreslog placeret en række enheder, de såkaldte Amagerbyer, i områdets østlige del, og løbende videre i hele Amagers længde. Trafikbetjeningen skulle dels være en forsænket S-bane, dels et højklasset vejnet med forbindelse til centrum og til Sjælland ad nye broer over Kalvebodløbet.

De enkelte byenheder, Amagerbyerne, bestod af en ret tæt, men varieret etagebebyggelse, opbygget omkring et gennem alle byenhederne fortløbende centerbånd, der rummede overordnede byfunktioner samt service, institutioner, fællesanlæg m. v.

Kommunens videre arbejde med dispositionsplanlægningen har mødt adskillige vanskeligheder. Arbejdet har løbende været drøftet i samejebestyrelsen. Jeg kan eksempelvis nævne, at den valgte placering af de første Amagerbyer på fælledens nordlige del, nord for Sjællandsbroen, mødte den vanskelighed, at dette areal havde været anvendt til opfyldning. I stedet blev det foreslået at opføre de første byenheder og et stort udstillings- og handelscenter, det såkaldte mart, syd for Sjællandsbroen. Udstillingscentret ville så blive den første af de overordnede byfunktioner i centerbåndet.

Sideløbende med dispositionsplanarbejdet har der været arbejdet på planlægningen og skitseprojekteringen af den første Amagerby, Amagerby 3. Kommunen har ydet en garanti på indtil 4 mill. kr. over for de to almennyttige boligselskaber til projekteringen.

Boligministeriet har endnu ikke fået forelagt projektmaterialet eller ansøgning om støtte til boligbyggeriet. Dispositionsplanforslaget er derimod færdigbearbejdet fra kommunens side. Det er godkendt af borgerrepræsentationen i marts måned i år og

derefter fremsendt til boligministeriets godkendelse. Forslaget bygger i hovedtræk på den struktur, som 1. præmie-forslaget gik ind for, nemlig en båndby bestående af byenheder bygget op omkring en nord-sydgående S-bane med station i hver byenhed. Centerbåndet er foreslået placeret langs S-banen, således at planen bliver opbygget som en radial, der peger mod Københavns centrum, i princippet svarende til de øvrige brokvarterers hovedgader.

Uden at gå i enkeltheder med hensyn til den udførte planlægning mener jeg dog at kunne karakterisere planlægningsarbejdet ved at sige, at det fra og med 1963 har været meget omfattende og meget indgående. Der har været ofret meget tid på at få alle sider af problematikken ved en bebyggelse klarlagt, og de mange planforslag og redegørelser, der foreligger, er et udtryk for den store indsats, der er gjort.

Alligevel er visse spørgsmål, der vedrører forudsætningerne for bebyggelsen, endnu uafklarede. Det gælder f. eks. vedtagelsen af anlægsloven for lufthavnen på Saltholm, og det gælder byudviklingsplanlægningen, herunder spørgsmålet, om arealerne ligger i by- eller landzone.

Byudviklingsudvalget for Københavnseggen, dvs. dets flertal, finder, at det inddæmmede areal ligger i landzone, idet det ikke er omfattet af byudviklingsplan, byplanvedtægt eller byggeområdeinddeling. Det inddæmmede areal er kun henført til Københavns kommunes grundkreds 4 i henhold til Københavns byggebyplan. Byudviklingsudvalgets indstilling om landzone er kommet til udtryk i forslaget til partiel byudviklingsplan nr. 9, der på grund af denne uafklarethed, endnu ikke er forelagt for byplannævnet.

Københavns repræsentant i byudviklingsudvalget fastholder derimod, at det inddæmmede areal ligesom resten af Københavns kommune er byzone, og dette standpunkt er fulgt op af en henvendelse fra Københavns magistrat til boligministeriet,

[Boligministeren.]

hvori det anføres, at det inddæmmede areal efter kommunens opfattelse opfylder kriterierne i zonelovens § 2 for at være byzone.

I sin tid gav min forgænger som boligminister udtryk for, at han nærmest var af den opfattelse, at det var landzone. Vi har nu fået problemet officielt forelagt, og jeg har haft adskillige drøftelser om problematikken. Men jeg vil overveje spørgsmålet endnu en gang, før jeg udtaler mig om arealets status.

Spørgsmålet om zonestatus aktualiseres først i det øjeblik, der skal bygges på arealerne. I relation til handels- og udstillingscentret, martet, må jeg dog fremhæve, at dispositionsplanen foreslår martet placeret på et areal, der ligger lige øst for de inddæmmede arealer, altså på et areal, som allerede er byzone.

Gennem årene er der også blevet arbejdet med Vestamagers relationer til hovedstadsområdet som helhed.

Egnsplanrådet, der blev etableret i 1967 af hovedstadsområdets kommuner i fællesskab med henblik på varetagelse af områdets regionale planlægning, offentliggjorde i efteråret 1971 to rapporter som et første oplæg til en regionplan.

Rapporterne opstillede en række foreløbige regionale synspunkter med hensyn til en udbygning af Vestamager. Det hedder bl. a. i rapporterne, at Egnsplanrådet går ind for

„en forbedring af bolig-arbejdsstedbalancen og erkender, at det ud fra dette kriterium vil være hensigtsmæssigt at placere en vis boligudvikling på Amager, såfremt de deraf afledte behov for en trafikbetjening over havneløbet kan tilgodeses.“

Rådet finder dog, at det

„er en fundamental forudsætning for programmeringen af en videre udvikling på Vestamager, at der foreligger en anlægslov for en lufthavn på Saltholm“, og at der i overvejelserne endvidere må indgå

„mulighederne for at fjerne de eksisterende problemer med trafikafviklingen over havneløbet og trafikbetjene den eventuelle videre udbygning med højklaset kollektivt transportmiddel.“

Egnsplanrådet lader imidlertid spørgsmålet

„om såvel udformningen af en eventuel byvækst på Vestamager som udbygnings-takten stå åben, indtil oplysninger om lufthavnens anlægstidspunkt og Københavns kommunes endelige dispositionsplanudkast foreligger som grundlag for forhandlinger, der kan føre til en endelig afklaring om Vestamagers udnyttelse.“

Som nævnt foreligger der nu et sådant dispositionsplanforslag. Ved udarbejdelsen af regionplanskitserne har Egnsplanrådet dog, uanset de uafklarede forhold, i alle de opstillede skitser reserveret 25.000 boliger til placering på Vestamager.

Samtidig med offentliggørelsen af sine rapporter udbad Egnsplanrådet sig samtlige ministeriers og styrelseres bemærkninger til rapporterne.

I denne anledning nedsatte regeringens planlægningsudvalg en tværministeriel embedsmandsgruppe til at forberede regeringens svar og en koordinering af de statslige myndigheders udtalelser. I marts-april 1972 samlede embedsmandsgruppen de fra de enkelte styrelser modtagne kommentarer og udarbejdede på grundlag heraf udkast til et udførligt notat, der belyste og kommenterede hovedsynspunkterne i Egnsplanrådets rapporter.

Udkastets vurdering af planforslaget og Vestamager byggede på og var i princippet en tilslutning til det af Egnsplanrådet indtagne standpunkt.

Notatudkastet blev genstand for drøftelser med Københavns kommune og Egnsplanrådet, og efter yderligere forhandlinger i embedsmandsgruppen forelå i september 1972 det endelige notat, der blev fremsendt til behandling i regeringens planlægningsudvalg.

Med skrivelse af 27. september samme år fremsendte regeringens planlægningsudvalg notatet til Egnsplanrådet med den bemærkning, at udvalget — uden at tage stilling til enkeltheder — kunne tilslutte sig hovedsynspunkterne i notatet.

Dette notat har været offentliggjort.

I forbindelse med drøftelserne om notatet om regionplanrapporterne konkretiserede Københavns kommune sine aktuelle ønsker om at få taget hul på de ubebyggede arealer

[Boligministeren.]

på Vestamager: martet var af Københavns kommune tænkt placeret på Vestamager og ønskedes færdigt i 1976, dvs. på det tidspunkt, da Bella-Centrets lejemål med kommunen udløber. Kommunen ønsker herudover at påbegynde opførelsen af den første byenhed — Amagerby 3 — i 1974, idet det fremhævedes, at en sådan bebyggelse må være en forudsætning for martet.

Efter drøftelser på nogle ministermøder meddelte jeg, samtidig med afgivelsen til Egnspanrådet af notatet vedrørende egnsplanskitserne, i en skrivelse af 27. september 1972 til Københavns magistrat, at spørgsmålet om martet havde været foreløbigt drøftet i regeringen, og at regeringen under hensyn til den betydning for landets økonomi, som det planlagte internationale trade center antages at kunne få, erklærede sig indforstået med, at trade centret og en begrænset boligbebyggelse i tilslutning hertil opførtes på Vestamager under forudsætning af, at denne udbygning ville kunne baseres på allerede eksisterende overordnede trafikplanlægning og ikke medførte behov for nye trafikinvesteringer.

Under forudsætning af, at planerne for dette trade center blev virkeliggjort, kunne regeringen således, udover selve centret, acceptere opførelsen af Amagerby 3 umiddelbart syd for Sjællandsbroen og rummende indtil 7.500 boliger.

Accepten byggede ifølge skrivelsen af 27. september 1972 i byplanmæssig henseende på de forudsætninger og den udformning, som fremgik af et forslag til dispositionsplan for Vestamager, som var udsendt af Københavns magistrats 4. afdeling i maj 1972.

Accepten vedrørende de omhandlede bebyggelser måtte, fortsat ifølge skrivelsen af 27. september 1972, alene betragtes som en principiel tilslutning i region- og byplanmæssig henseende. Men der måtte derudover hos myndighederne indhentes de fornødne tilladelser og godkendelser af planforslag m. v., ligesom der ej heller ved accepten var taget stilling til spørgsmålet om statsstøtte til boligbyggeriet.

Efter at boligministeriet i marts i år officielt havde modtaget kommunens dispositionsplanforslag til godkendelse, blev spørgsmålet om fremgangsmåden ved behandlingen af planforslaget på min foranledning

drøftet i regeringens planlægningsudvalg. Der var her enighed om, at man — samtidig med den almindelige behandling af dispositionsplanen i byplan- og regionplanmæssig henseende — skulle få belyst spørgsmålet om, hvorvidt de forudsætninger for opførelsen af et mart og en begrænset boligbebyggelse i tilslutning hertil, der var opstillet i min skrivelse af 27. september 1972 til kommunen, er opfyldt.

Dispositionsplanforslaget og de øvrige spørgsmål omkring Vestamager behandles i øjeblikket i de berørte ministerier med henblik på udarbejdelse af en foreløbig indstilling til regeringens planlægningsudvalg.

I min redegørelse for sagens gang har jeg medtaget relativt mange faser for at give en så bred baggrund som muligt. Alle enkeltheder har jeg selvsagt ikke kunnet medtage, når man skulle bevare overblikket over sagen og en forståelse af dens hovedproblemer.

På dette sted skal jeg under henvisning til det, jeg hidtil har anført, fremhæve at der nu foreligger det forslag til en dispositionsplan, som man har forudsat tilvejebragt forud for en bebyggelse på Vestamager, og at regeringen gennem min skrivelse af 27. september 1972 har tilkendegivet sin stilling i regionplanmæssig henseende, nemlig at man på visse vilkår kan tiltræde et mart og en Amagerby 3.

Københavns kommune har således fulgt de specificerede krav om planlægning.

Tilbage står, om man fra statens side kan tiltræde de kommunale planforslag og forslag til bebyggelse, og på hvilket tidspunkt godkendte planer kan realiseres.

Vi har i øjeblikket følgende konkrete hovedspørgsmål liggende til afgørelse:

1. Et dispositionsplanforslag til godkendelse.
2. Spørgsmålet om tilladelse til at iværksætte opførelsen af et mart pr. 1. august 1973 — dvs. før dispositionsplanens godkendelse.
3. Spørgsmålet om tilladelse til at påbegynde opførelsen i 1974 af Amagerby 3, idet spørgsmålet om statsstøtte endnu ikke er optaget til behandling.
4. Spørgsmålet om det inddæmmede areals zonestatus.

Dispositionsplanforslaget vil blive underkastet principielt den samme procedure som

[**Boligministeren.**]

andre forslag til dispositionsplaner. Resultatet med hensyn til en afgørelse af *hele* Vestamagers anvendelse og bebyggelse kan jeg vanskeligt sige mere om i dag. Men det er også martet og 3. Amagerby, der er det aktuelle spørgsmål.

Til nogle af de fremførte betæneligheder ved Københavns kommunes og martets ønske om at kunne påbegynde opførelsen af martet i eftersommeren 1973 og den første del af 3. Amagerby i 1974 skal jeg bemærke følgende.

Regeringen har efter nøje overvejelser i forbindelse med regionplanskitserne fra Egnspanrådet afgivet et tilsagn om opførelsen af et mart og en 3. Amagerby på visse vilkår, som jeg allerede tidligere har omtalt, men som jeg i denne forbindelse skal gentage.

Regeringen opstillede det bl. a. som en forudsætning for opførelsen af martet og i tilknytning til dette den 3. Amagerby, at denne udbygning ville kunne baseres på allerede eksisterende overordnede trafik anlæg og ikke medførte behov for nye trafikinvesteringer.

Man forbeholdt sig desuden, at der skulle indhentes fornødne tilladelser, og man tog forbehold med hensyn til statsstøtte til 3. Amagerby.

Om de trafikale forudsætninger er opfyldt, er som nævnt ved at blive undersøgt af ministeriet for offentlige arbejder.

Det må imidlertid i så henseende være af interesse at vide, at borgerrepræsentationens byplan- og trafikudvalg i sin udvalgsbetænkning og i indstillingen til borgerrepræsentationen om dispositionsplanforslaget har udtalt:

„Udvalgets flertal skal herefter sammenfattende om Vestamagerplanens 1. etape, omfattende Amagerby 3 og trade centret (altså martet) udtale, at denne etape vil kunne baseres på allerede eksisterende, overordnede trafik anlæg, som af boligministeriet forudsat“.

Som nævnt har regeringens planlægningsudvalg imidlertid ment at ville efterprøve dette. For mit eget vedkommende mener jeg, at martet alene, dvs. uden samtidig opførelse af en 3. Amagerby, ikke vil give uovervindelige trafikale betæneligheder.

Derimod vil en sammenkædning af de to projekter, mart og 3. Amagerby, antagelig give visse problemer med hensyn til trafikbetjeningen og investeringer i trafik anlæg. Men som nævnt vil ministeriet for offentlige arbejder afgive indstilling om dette forhold.

Det bør vel i øvrigt nævnes, at der allerede i dag er problemer forbundet med trafikafviklingen til Amager, problemer, som under alle omstændigheder må tages op. Det må derfor være nærliggende at søge at nå frem til en helhedsløsning på de trafikale problemer, der også tilgodeser udviklingen på lidt længere sigt.

Spørgsmålet om martets økonomiske forudsætninger vil på baggrund af den statsstøtte, der foreslås ydet til martet, af økonomi- og budgetministeren blive forelagt for finansudvalget, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind på denne side af sagen.

Jeg skal dog anføre, hvad der er fremhævet over for mig, nemlig at det er nu, der er en chance for at få et mart af den omhandlede størrelse og karakter. Afgørelsen vedrørende martets etablering på Vestamager kan ikke udskydes på yderligere overvejelser. Etableres det ikke nu på Vestamager, løber man en væsentlig risiko for, at det slet ikke kan etableres her i landet.

Afklaringen af de trafikale forudsætninger for martet og 3. Amagerby er imidlertid ikke de eneste problemer, der rejser sig vedrørende spørgsmålet om en fremskyndelse af disse to projekter.

Et andet vigtigt spørgsmål er omfanget af støjgenerne fra Kastrup lufthavn, og i hvilket omfang sådanne gener må accepteres i tiden, indtil flyvetrafikken er overflyttet til Saltholm.

Der foreligger forskellige støjundersøgelser, og ministeriet for forureningsbekæmpelse er i samarbejde med ministeriet for offentlige arbejder ved at belyse dette spørgsmål, og jeg kan herved også henviser til trafikministerens svar i april 1973 på et spørgsmål fra hr. Lembourn, hvori trafikministeren redegør for de miljømæssige overvejelser.

Ud over disse grundlæggende forudsætninger for projekterne kommer de forhold, der først vil blive aktuelle, når disse vilkår er opfyldt. Det er i anden omgang spørgsmålet om bebyggelsens udformning og pla-

[Boligministeren.]

cering, og det er spørgsmålet, om der vil kunne ydes statsstøtte til en 3. Amagerby.

Med hensyn til bebyggelsesplanen har vi i boligministeriet på grundlag af dispositionsplanforslaget forskellige indvendinger. Men vi har endnu ikke modtaget et forslag til bebyggelsen. Indvendinger mod en bebyggelsesplan eller spørgsmål herom vil vi i givet fald antagelig kunne forhandle os til rette med Københavns kommune om. Jeg skal her minde om, at der i skrivelsen af 27. september 1972 tales om indtil 7.500 boliger, altså alene én Amagerby eller en del af den.

For så vidt angår eventuel statsstøtte til en 3. Amagerby, kan jeg henvise til mit svar den 27. april 1973 til hr. Bendix. Jeg anførte deri bl. a., at der nu på baggrund af udlejningssituationen er fastlagt udgiftsrammer og visse standardbegrænsninger som betingelse for statsstøtte til almennyttigt byggeri, og så længe de er gældende, må spørgsmålet om tilsagn om støtte også til det byggeri, der her er tale om, afgøres med udgangspunkt heri.

Det er ej heller muligt på nuværende tidspunkt, hvor intet projekt foreligger, at udtale sig blot nogenlunde realistisk om størrelsesordenen af en eventuelt statslig støtte til byggeriet, men staten har endnu ikke påtaget sig konkrete økonomiske forpligtelser.

Endelig skal jeg nævne spørgsmålet byzone/landzone, som også aktualiseres i tilfælde af, at martet og en 3. Amagerby skal realiseres. Jeg har som tidligere nævnt ikke afsluttet mine overvejelser.

Størstedelen af martets areal ligger som også nævnt imidlertid allerede i byzone. Med hensyn til de øvrige Vestamagerarealer vil jeg gerne understrege, at en afgørelse til fordel for landzonestatus ikke er ensbetydende med, at arealerne for al fremtid skal være landzone. Dels kan arealerne i henhold til en ny partiel byudviklingsplan rykkes i byzone, dels kan det ske gennem godkendelse af en byplanvedtægt. Den sidste fremgangsmåde ville nok være den naturligste, når det gælder Amagerby 3.

Jeg er hermed nået til afslutningen af min gennemgang af sagen, og jeg har gennemgået dens hovedelementer, dels som de gen-

nem årene har udviklet sig, dels som situationen er i dag.

Efter min opfattelse må man give regeringen mulighed for under de enkelte ministres ansvar at lade sagen gennemarbejde og derefter beslutte.

Endvidere vil finansudvalget meget snart få mulighed for at træffe den bevillingsmæssige beslutning vedrørende martet.

Selv om regeringen således endnu ikke finder sagen tilstrækkelig klarlagt til at kunne træffe en endelig beslutning, kan jeg kort resumere min stilling i dag således, at jeg finder,

at det samlede dispositionsplanforslag må underkastes de traditionelle undersøgelser og overvejelser, således at dets godkendelse ligger noget ud i fremtiden,

at martet ud fra planlægningsmæssige hensyn — det bevillingsmæssige skal jeg som sagt ikke udtale mig om — synes at være ret ubetænkeligt, men

at 3. Amagerby må gøres til genstand for nogle yderligere overvejelser med hensyn til, om vilkårene i skrivelsen af 27. september 1972 er opfyldt, herunder med hensyn til spørgsmålet om betimeligheden af denne byenheds nære sammenkædning med martet. Dette forhold kunne også udtrykkes på den måde, at det, der er tale om, er en afgørelse af martets skæbne, såfremt 3. Amagerby låses fast til martet, men alligevel først lader sig realisere senere end forudsat;

at boligministeriet snart vil tage stilling til spørgsmålet om Vestamagers zonestatus. Endvidere ønsker jeg at understrege, at der ikke er tale om et modsætningsforhold mellem staten og Københavns kommune med hensyn til bebyggelse af Vestamager.

Både staten og kommunen går ind for en bebyggelse med respekt for de rekreative faciliteter, der kan etableres i forbindelse hermed.

Derimod kan man vel sige, at medens Københavns kommune mener at have nået løsningen af alle forudsætninger for en bebyggelse, mener man fra regeringens side at måtte overveje disse forudsætnings opfyldelse nærmere. Regeringen har, udover tilsagnet i skrivelsen af 27. september 1972, ikke lagt sig fast på en bestemt løsning, men vil fordomsfrit tage sin stilling på grundlag af de oplysninger, der vil blive tilvejebragt.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om Danmarks biblioteksskole.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 216) findes i tidenden sp. 5646, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1719).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om teatervirksomhed.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 167) findes i tidenden sp. 4234, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2239).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Lone Nielsen: Der er jo ikke ret meget tilbage af det teaterlovforslag, som ministeren i begyndelsen af året fremsatte her i folketinget. Det er naturligvis deprimerende, at sparekniven også skal ramme kulturpolitikken, men hvad enten man kan lide det eller

ej, er man altså nødsaget til at acceptere det.

Jeg forstår godt skuffelsen, som er kommet til udtryk fra teatrene, især fra børneteatrene medarbejdere, der har været særlig aktive i denne forbindelse. Men der er heller ikke noget at sige til det, hvis kulturministeren er nedslået over det resultat, folketingets kulturudvalg er kommet til i forbindelse med behandlingen af teaterlovforslaget. Vi må konstatere, at der ikke har kunnet skabes flertal for nr. 1 om teater for børn og unge samt opsøgende teater. Det vil sige, at den nugældende teaterlovs § 16 forbliver, som den er, indtil vi tager loven op til revision senest om et par år.

Dernæst må vi også konstatere, at der ikke kan skabes flertal på nuværende tidspunkt for gennemførelsen af en abonnementsordning gældende for hele landet, men jeg vil meget gerne understrege, at den socialdemokratiske gruppe regner med som givet, at abonnementsordningen træder i kraft den 1. april 1975. Ministeren har indvilliget i at overveje andre abonnementsordninger end den her foreslåede. Det må vi naturligvis se på, men for os er det vigtigt, at alle borgere her i landet får en mulighed for at komme i teatret til en billig pris, at provinsboerne bliver ligestillet med københavnere, at vi med andre ord får en decentralisering.

Vi har ønsket at understrege i betænkningen, at vi regner med, at en abonnementsordning af den ene eller den anden art træder i kraft senest den 1. april 1975, og vi ønsker altså også at understrege det her under anden behandling.

Med hensyn til det foreslåede teaterråd på 3 medlemmer mener vi, det er både vigtigt og positivt, at der er skabt flertal for ministerens forslag til erstatning af det nuværende teaterråd. Men da vi formentlig meget snart igen skal behandle et nyt teaterlovforslag, har vi ment i første omgang at kunne undlade at oprette et repræsentantskab som det af ministeren foreslåede, og derfor mener vi også, det er mest praktisk, at ministeren udnævner alle tre medlemmer for en 2-årig periode. Hvis teaterloven ikke tages op til revision inden for denne 2-årige periode, må ministeren naturligvis genudnævne de tre rådsmedlemmer for en ny periode.

De økonomiske konsekvenser af lovforsla-